

til Fængsel eller Bøder i Almindelighed. Enfra først af paatænt Tilføining om, at Dommen tillige skal gaae ud paa Konfiskation af de til Salg eller Udbredelse i Behold værende Skrifter eller Afbildninger, jfr. L. 1851 § 12; har man udeladt som formeentlig unødvendig efter den almindelige Bestemmelse i Udkastets Kap. 2 § 32. At der ved „den, som offentliggjør et utugtigt Skrift“, maa forståaas den, som, efter de i den formelle Deel af Presseloven desangaaende givne Regler, bærer Ansvar for Offentliggjørelsen af Skriftet; kan ikke være tvivlsomt; specielt at antyde dette i Loven, turde imidlertid ikke være hensigtsmæssigt; eftersom det er en almindelig Forudsætning, der gjælder i alle Tilfælde, hvor en Forbrydelse begaaes ved Presse's Hjælp, at de ovennævnte formelle Regler i Presse-loven fremdeles blive gjældende efter Straffelovens Emanation. — Ved Udkastets § 182 har man villet ramme ikke blot saadanne Krænkelser af Sædeligheden, der give offentlig Forargelse, men ogsaa de ikke aldeles sjældent i det praktiske Liv forekommende Tilfælde, hvor Nogen, uden at det udstilte utærlige Forhold gaaer ind under noget af de ovennævnte Tilfælde; jfr. Udkastets § 173, grovelig krænker Andre ved at faare deres Blufærdighed og Sædelighedsfølelse, skjøndt der ikke kan siges at stee nogen Krænkelse af den offentlige Belansthændighed, t. Ex. naar nogen forfølger en Kvinde og paa et affides liggende eller skjult Sted blotter sig selv for hende eller forgriber sig paa hendes Rydighed. Men man har tillige, idet man gav en saadan Bestemmelse, hvortil der ikke havs nogen tilsvarende almindelig Bestemmelse i den nugsjældende Straffelovgivning, ved dens Affattelse søgt at betegne, at den kun angaaer grove Forshændelser imod Blufærdigheden, hvilket antydes ved Udtrykket „uteerligt Forhold“, eller Krænkelser af den offentlige Belansthændighed, der have en aabenbar forargelig Charakter, see Udtrykket „give offentlig Forargelse“, saaledes navnlig at simple Overtrædelser af Anstændighedspolitiet, t. Ex. at bade sig ved alfar Bei eller i Kanalerne i Kjøbenhavn, jfr. Pl. 14 Juli 1791, ikke skulde ansees som hørende under Paragraphens Bestemmelse. 3 Realiteten turde denne formeentlig ligesaalidt

som den saakaldte Straf, Fængsel paa Vand og Brød eller Forbedringshuusarbejde, behøve noget videre Forsvar.

Til 18de Kapitel.

(Om Manddrab.)

Der har i Kommissionen været deelte Meninger om, hvorvidt det maatte være rettest at give dette Kapitel Plads foran eller bagved det følgende Kapitel om Vold paa Person og Legemsbefadigelse. Foraa vidt nemlig Kapitlet om Manddrab ikke, saaledes som i den preussiske Straffelov, indskrænkes til at omhandle det forsætlige og det nagtsomme Manddrab, men tillige, hvilket man har anseet for hensigtsmæssigt, kommer til at omfatte det saakaldte halvt forsætlige Manddrab, eller de Tilfælde, hvor Døden har været en forsætlig Legemsbefadigelses Følge uden dog selv at være tilfattet, er det umiskjendeligt, at de 2 nævnte Materier flaae over i hinanden, og det kan foraa vidt være et Spørgsmaal, om det skal ansees som den naturlige Orden, at begynde med den mindre Forbrydelse og derfra gaae over til den større, som tildeels fremtræder som en kvalificeret Art af hiin, eller først at omhandle den større Forbrydelse, Drab og Mord, som har en saa prægnant Charakter, og derefter lade følge Bestemmelserne om den mindre, væsentlig forskjellig, ikke blot grove men ogsaa meget ringe, Retskrænkelser omfattende, Forbrydelse. Naar Kommissionens Mindretal ikke har kunnet slutte sig til sammes Flertal, der har givet den sidstnævnte Orden i Fremstillingen Fortrinet — hvilken og er den sædvanlige, næsten i alle fremmede Straffelove fulgte Orden — er dette imidlertid fornemmelig grundet paa en Menings-Uoverensstemmelse angaaende Indholdet og Affattelsen af de Bestemmelser i Kapitlet om Manddrab, som omhandle det egentlige Berøringspunkt imellem de 2 nævnte Materier, nemlig angaaende det saakaldte halvt forsætlige Manddrab. Der vil nedenfor blive nærmere talt herom; paa dette Sted skal kun